

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 604/23
4.7.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Наде Хаџи-Перић, председника већа, Драгана Тесаровића и Драгољуба Албијанића, чланова већа, са вишим саветником Снежаном Доганџић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 и 61 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног ББ, адвоката Бојана Јанковића, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду К.бр.177/22 од 07.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 04.07.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног ББ, адвоката Бојана Јанковића, а пресуда Другог основног суда у Београду К.бр.177/22 од 07.03.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К.бр.177/22 од 07.03.2023. године, окривљени АА, окривљени ББ и окривљени ВВ, оглашени су кривим због извршења продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ, у вези са чланом 33 и чланом 61 КЗ и применом напред наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 42, 45, 54, 56, 57, 63, 64, 65 и 66 КЗ и члана 424 ЗКП, суд окривљеном АА изриче условну осуду којом му утврђује казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци и истовремено одређује да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

У случају опозива условне осуде окривљеном ће се у утврђену казну затвора

урачунати време проведено на задржавању, почев од 07.06.2012. године до 08.06.2012. године.

Применом напред наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 42, 45, 54, 56, 57, 63, 64, 65 и 66 КЗ и члана 424 ЗКП, суд окривљеном ББ изриче условну осуду, којом му утврђује казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, и истовремено одређује да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

У случају опозива условне осуде, окривљеном ће се у утврђену казну затвора урачунати време проведено на задржавању, почев од 07.06.2012. године до 08.06.2012. године.

Применом напред наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 42, 45, 54, 56, 57, 63, 64, 65 и 66 КЗ и члана 424 ЗКП, суд окривљеном ВВ изриче условну осуду којом му утврђује казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одређује да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 (две) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

У случају опозива условне осуде, окривљеном ће се у утврђену казну затвора урачунати време проведено на задржавању, почев од 07.06.2012. године до 08.06.2012. године.

Окривљени се на основу члана 264 став 4 ЗКП, ослобађају плаћања трошкова кривичног поступка и паушала, те исти падају на терет буџетских средстава суда.

Оштећени ГГ, ДД и ЋЋ се на основу члана 258 став 4 ЗКП упућују на парнични поступак ради остварења имовинско-правног захтева.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Другог основног јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичним санкцијама и о другим одлукама, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду преиначи, тако што ће:

-окривљеном АА изрећи условну осуду којом ће му утврдити казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 8 (осам) месеци и истовремено одредити да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од 4 (четири), године не учини ново кривично дело и осудити га на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, као споредну казну,

-окривљеном ББ изрећи условну осуду, којом ће му утврдити казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци и истовремено одредити да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од 4 (четири) године не учини ново кривично дело и осудити га на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, као споредну казну,

-окривљеном ВВ изрећи условну осуду, којом ће му утврдити казну затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одредити да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од 3 (три), године не учини ново кривично дело и осудити га на новчану казну у износу од 80.000,00 динара, као споредну казну.

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Бојан Јанковић, због погрешено и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредба кривичног поступка, повреде кривичног законика и одлуке о кривичној санкцији, међутим, из садржине жалбе произилази да се образложење жалбе искључиво односи на одлуку о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд као другостепени, уколико одлучује у седници већа, о овоме обавести браниоца окривљеног, а уколико отвори претрес на овај претрес позове браниоца окривљеног, те да побијану пресуду преиначи, те окривљеног осуди на блажу кривичну санкцију од оне утврђене првостепеном пресудом.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду, изјавио је бранилац окривљеног АА, адвокат Ивана Вулићевић, са предлогом да другостепени суд одбије жалбу као неосновану и потврди првостепену пресуду. Моли суд да окривљеног АА и његовог браниоца позове на јавну седницу у овом предмету.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж.бр.656/23 од 23.05.2023. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу Другог основног јавног тужилаштва у Београду и преиначи пресуду Другог основног суда у Београду К.бр.177/22 у складу са жалбеним предлогом Другог основног јавног тужилаштва у Београду, а уједно предлаже да се одбије као неоснована жалба браниоца окривљеног ББ, адвоката Бојана Јанковића.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, при чему сходно одредби члана 511 ЗКП није о јавној седници обавестио окривљеног ББ и његовог браниоца, адвоката Бојана Јанковића, као ни окривљеног АА и његовог браниоца Ивана Вулићевић јер је пресуда донета по одредбама скраћеног поступка, окривљенима је изречена условна осуда, а не казна затвора, а суд није нашао да би присуство окривљених ББ и АА и њихових бранилаца било корисно за разјашњење ствари, те је размотрио целокупне списе, заједно са побијаном пресудом и жалбама и по оцени жалбених навода и предлога, имајући у виду и предлог заменика Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката Бојана Јанковића, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредба кривичног поступка, које у жалби нису конкретизоване.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног ББ, адвоката Бојана Јанковића, по оцени овог суда првостепена пресуда је јасна, разумљива и садржи разлоге о одлучним чињеницама, из којих се поуздано закључује како је окривљени извршио предметно кривично дело, који докази потврђују одлучну чињеницу

извршења кривичног дела и како их је првостепени суд ценио, што је све у складу са садржином доказа на којима се заснива његово утврђење и закључци.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката Бојана Јанковића, побија првостепена пресуда по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. По налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање, дао јасне и ваљане разлоге, које у целости прихвата и овај суд. Правилно је првостепени суд на основу одбрана окривљених АА, ББ, ВВ, исказа ведока оштећених ЕЕ, ЂЂ и ГГ, те читањем писмених доказа који су ближе наведени у образложењу првостепене пресуде, утврдио да се у радњама окривљеног ББ стичу битни елементи продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ, у вези са чланом 33 и чланом 61 КЗ.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката Бојана Јанковића, побија првостепена пресуду због погрешне примене материјалног права, обзиром да је Апелациони суд у Београду, како је то већ напред наведено, нашао да је у потпуности расправљено чињенично стање, те да је на тако утврђено чињенично стање првостепени суд правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног ББ стичу сва законска обележја напред наведеног кривичног дела, при чему је за овакву своју оцену у образложењу побијане пресуде дао јасне, довољне и уверљиве разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да овако изречена кривична санкција према окривљенима АА, ББ и ВВ, није правилно одмерена, с обзиром на законом предвиђене услове и околности које утичу да кривична санкција буде мања или већа. Истиче се да је несумњиво да је првостепени суд у конкретном случају преблаго одмерио кривичну санкцију, јер је поједине олакшавајуће околности преценио, а појединима дао погрешно карактер олакшавајућих околности, а све отежавајуће околности није разматрао. Истиче се да протек времена од извршења кривичног дела од 11 година јесте олакшавајућа околност, али њој је првостепени суд дао пренаглашени значај, с обзиром на то да, када се ради о окривљенима АА и ББ, реч је о категорији окривљених који су повратници, а окривљени ББ је генерални повратник, којима је првостепени суд не само изрекао меру упозорења у виду условних осуда, већ је и ублажио кривичну санкцију изричући је испод законом предвиђеног минимума за продужено кривично дело. Такође, окривљеном ВВ је изречена условна осуда, као мера упозорења и једна од најблажих кривичних санкција за продужено кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 и чланом 61 КЗ, а за које је и у време извршења била запрећена казна затвора од једне године до осам година.

Такође се жалбом указује да је првостепени суд требало да продужено кривично дело третира као отежавајућу околност и да да одговарајући значај на плану одмеравања казне, а посебно да разматра број аката у саставу продуженог кривичног дела, што није учинио, већ је занемарио суштину и законски *ratio* конструкције продуженог кривичног дела. Истиче се да је првостепени суд требао да цени као отежавајућу околност чињеницу да су окривљени АА, ББ и ВВ, приликом извршења продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези са

чланом 33 и чланом 61 КЗ, испољили нарочиту безобзирност, упорност и дрскост, дакле, бројност радњи обијања и период предузимања радњи извршења кривичног дела од фебруара 2012. године до 07.06.2012. године по ставу тужиоца, указују на изражену упорност и незајажљивост, одлучно и бескрупулозно деловање окривљеног усмерено на одузимање вреднијих ствари. Такође се указује да је обим и интезитет проузрокованих последица кривичног дела велики и њихово разматрање је од изузетног значаја за обезбеђење ефикасне и квалитетне заштите најзначајних друштвених вредности и добара, што је првостепени суд у конкретном случају пропустио да учини, те је, по ставу тужиоца, првостепени суд требао да цени јачину угрожавања заштићеног добра која је посебно изражена и која је од утицаја на тежину кривичне санкције. Такође се истиче да првостепени суд није разматрао ни побуде због којих су окривљени АА, ББ и ВВ, учинили кривично дело које им је стављено на терет, а које је учињено у касним часовима из користољубља и грамзивости и то су били њихови главни мотиви за вршење кривичног дела, те је управо ове околности првостепени суд требало да цени у смислу члана 48 став 2 КЗ и да окривљенима изрекне кумулативно и новчане казне као споредне казне.

Жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката Бојана Јанковића, побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и истиче да је изречена санкција престога, те да је првостепени суд, имајући у виду критеријуме предвиђене ЗКП, морао изрећи блажу кривичну санкцију. Истиче се да је с тим у вези првостепени суд морао узети у обзир држање окривљеног ББ после учињеног кривичног дела – његово признање, затим његово коректно држање на суду, као и његове личне прилике – чињеницу да је отац двоје малолетне деце, а такође и чињеница коју је суд узео у обзир да је од извршења кривичног дела протекло 11 година, иако узета у обзир, требало је да утиче да изречена санкција буде знатно нижа, а нарочито у комбинацији са претходно наведеним околностима које суд није узео у обзир. По ставу браниоца, условна осуда у краћем трајању са краћим временом проверавања довела би до остваривања опште и посебне сврхе кривичне санкције, те је у овом делу оспорена пресуда незаконита.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд приликом избора кривичне санкције потпуно и правилно утврдио све околности које у смислу одредбе члана 54 КЗ утичу да казна буде мања или већа, истима је дао одговарајући значај, те је као олакшавајуће околности на страни окривљеног АА, ценио чињеницу да је окривљени отац двоје малолетне деце, протек времена од извршења кривичног дела, те да је од извршења истог протекло 11 година, док је од отежавајућих околности ценио његову ранију осуђиваност, имајући при том у виду да је последњи пут осуђиван пре десет година. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног ББ, суд је ценио чињеницу да је окривљени отац двоје малолетне деце, протек времена од извршења кривичног дела - 11 година, као и његово коректно држање пред судом, док је од отежавајућих околности ценио његову ранију осуђиваност, имајући у виду да је од последње осуђиваности протекло 15 година. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног ВВ суд је ценио чињеницу да је окривљени отац двоје малолетне деце, протек времена од извршења кривичног дела, те да није осуђиван, док отежавајућих околности на страни окривљеног суд није нашао.

Побројане олакшавајуће околности за се могу третирати као нарочито олакшавајуће у смислу чланова 56 и 57 КЗ, те има места примени института ублажавања казне, јер се и ублаженом казном може постићи сврха кажњавања, те је правилно првостепени суд окривљенима АА и ББ за извршено продужено кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 и чланом 61 КЗ изрекао условну осуду, тако што им је утврдио казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, а окривљеном ВВ утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, односно казну им је ублажио испод законског минимума, те је истовремено одредио да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени АА и ББ у року од 3 (три) године, а окривљени ВВ у року од 2 (две) године од правноснажности пресуде не учине ново кривично дело, притом правилно налазећи да се ради о лакшем кривичном делу, да је од извршења радњи кривичног дела протекло 11 година и да није нужно да се према окривљенима примени казна већ се може очекивати да ће се упозорењем и уз претњу казне довољно утицати на окривљене да више не врше кривична дела, за шта је у образложењу пресуде дао разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени, а који се жалбеним наводима не доводе у сумњу. И по налажењу Апелационог суда у Београду, а имајући у виду тежину учињеног кривичног дела, степен кривице окривљених, као и околности под којима је предметно кривично дело извршено, управо изреченом кривичном санкцијом - условном осудом ће се у потпуности остварити сврха њиховог изрицања предвиђена одредбом члана 64 КЗ у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, због чега се супротни жалбени наводи оцењују као неосновани и исти су без утицаја на другачију одлуку овога суда.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда и због одлуке о трошковима кривичног поступка и указује да је првостепени суд погрешно изрекао одлуку о ослобађању окривљених од дужности да у целини накнаде трошкове кривичног поступка, те је, по ставу тужилаштва, овакав закључак првостепеног суда паушалан и није утемељен на утврђеним чињеницама, већ на исказима окривљених о својим примањима и уопштеној оцени да је зарада окривљених испод просечне плате, чији износ првостепени суд није навео, те је нејасно које категорије је упоређивао приликом извођења таквог закључка. Истиче се да су окривљени зреле особе, које су способне за рад и које би могле својим радом да допринесу друштву, а такође, што се тиче породичних прилика окривљених, односно да имају по двоје малолетне деце, првостепени суд није прибавио доказе о овим чињеницама, већ је извео неутемељен и површан закључак о довођењу у питање њиховог издржавања плаћањем трошкова кривичног поступка од стране окривљених. Из ових разлога, тужилаштво сматра да би обавезивањем окривљених да плате трошкове кривичног поступка позитивно утицало на њих да не понављају кривична дела.

Насупрот жалбеним наводима јавног тужиоца, правилно је првостепени суд окривљене АА, ББ и ВВ, ослободио дужности плаћања трошкова кривичног поступка и ову своју одлуку је, по налажењу Апелационог суда, правилно образложио, дајући при томе јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд, као другостепени. Наиме, првостепени суд је при доношењу одлуке имао у виду имовинске прилике окривљених и то да су им примања знатно испод просека у

Републици Србији и правилно је, по оцени другостепеног суда, нашао да би плаћањем трошкова кривичног поступка било доведено у питање издржавање окривљених, а посебно лица која су по закону дужни да издржавају, тако да су супротни жалбени наводи јавног тужиоца, оцењени као неосновани.

Са изнетих разлога, а на основу члана 547 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-виши саветник
Снежана Доганџић,с.р.**

**Председник већа-судија
Нада Хаџи – Перић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић